

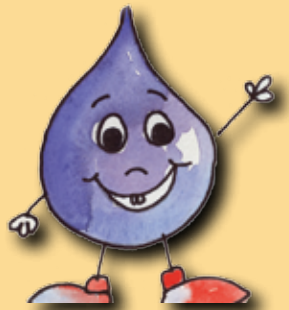


# ИЗВОРЧЕ

списание  
за  
малки и големи  
деца

брой 9  
2010

# Здравейте, деца!



Списание „Изворче“ ще ви запознава с чудния свят около вас. Ще ви изпрати малката Капчица да ви води по пътя.

Пишете на Капчица за всичко, което искате да ѝ кажете, изпращайте вашите приказки, стихове, снимки и рисунки на адрес:

**Мария Атанасова, за сп. „Изворче“**  
**гр. Пловдив, ул. „Белград“ № 8 ап.5**  
**E-mail: [izvorce@abv.bg](mailto:izvorce@abv.bg)**

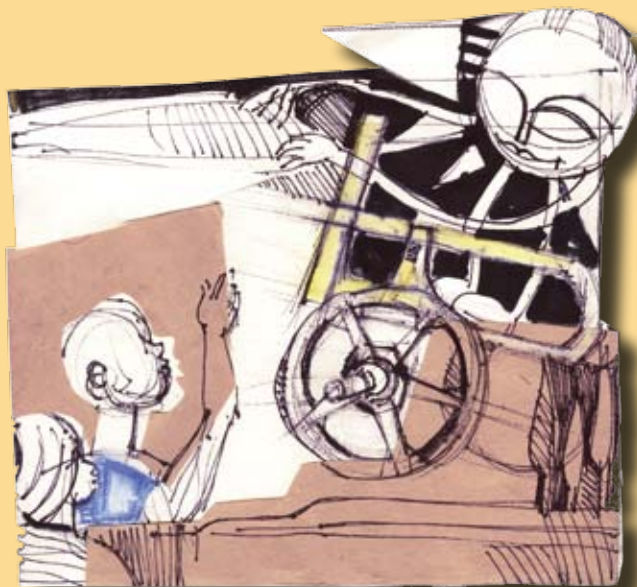
## ЛЯТО

Лято е.

Слънчо в златна колесница  
свода прекоси, спря се и попита:  
„Хей, дечица, няма ли игри?  
Времето лети!“

Лято е.

Че септември с нетърпение пак  
зове ви към учение...



Колаж: Тина Хамзе

## Съдържание

Туфо (разказ по действителен случай) .....	стр. 3
Преобразената гора (приказка без край) .....	стр. 4-5
Три гена в Карликания (откъс от книга) .....	стр. 6-7
Огънят – един от 4-те елемента на живота .....	стр. 8-9
Силата на една капка .....	стр. 10
Здравецът в нашата градина .....	стр. 11
Моята България – Троянски импресици .....	стр. 12
Домашен ветеринар .....	стр. 13
Рисунка за оцветяване .....	стр. 14
Вашето творчество.....	стр. 15

### Редактор на броя:

Тина Хамзе -15 г.

С активното участие на:

Нора Хамзе -11 г., Белослава Генова -12 г., Златина Трифонова -13 г.,  
Йоанна Рангелова -10 г., Димана Медарска, 10 г

### Редакционна колегия:

Мария Атанасова, Светла Балтова, Живко Стоилов, Татяна Йорданова,  
Мария Кисова; художник на корицата Мария Ангелова

© Издателство „Бяло Братство“

© Списание „Изворче“

ISSN 1313–5066



(разказ по действителен случай  
от Белослава Генова)

Един ден, както си играехме с приятелките ми, намерихме две малки котенца, оставени в кашонче до един казан за боклук. Те бяха на около три седмици, гладни, мокри и мръсни. Едното беше рижаво, на ивици – по-тъмни и по-светли. Приличаше на малко тигърче, със зелени ококорени очички. Другото беше на петна, бяло и рижо, със сини очички. Бяха братче и сестриче, но бяха твърде малки, за да оцелеят без родителите си.

Двете с приятелката ми не се отказахме. Взехме кърпи, увихме ги и ги занесохме при ветеринар, за да ни каже какво да правим. Той ги претегли, премери и прегледа. След това каза:

- Бихте могли да ги спасите, но няма да е лесно. Трябва да ги храните с бебешко мляко, на всеки два часа и денем, и нощем с помощта на биберон. Трябва да сте им като майки.

Инес и аз бързо се съгласихме и решихме кое котенце на кого да бъде. Рижото се падна на мен, а петнистото – на нея. Купихме им специални биберони за котенца и започнахме да се грижим за тях. Следващите няколко седмици минаха в хранене, забиване, галене и игри с котенцата. Аз кръстих моето Туфо\*, а Инес нейното – Лейди. Полека-лека малките поспаликовци се превърнаха в големи бандити.

Най-важният момент в живота на Туфо беше, когато се научи да лочи сам. Беше толкова горд, че всеки път, като минех край него, той излъчваше

няколко глътки, сякаш искаше да каже: “Ето, виж! Мога и сам. Аз вече съм голямо котенце.” По-късно той се приучи да яде гранулирана храна за котки и да пие сам вода. Туфо беше най-игривият малък котарак, когото някога бях виждала. Всеки път, когато му хвърлях нещо малко, той хукваше да го гони, а след това с часове се боричкаше с него.

Веднъж с майка ми решихме да го пуснем на двора, защото в къщи правеше толкова пакости, че никоой не можеше да повярва – дереше тапетите, мушкаше се в гардероба, събираше килимите и вършеше още куп други бели.

На двора той беше щастлив. Намери си приятелчета и стана още по-игрив. После започна да се разхожда извън нашия двор. Един ден обаче не се върна. Аз бях много тъжна, защото не знаех къде е и какво прави. После ваканцията свърши и училището започна. Споменът за Туфо бавно избледня. Няколко месеца по-късно, докато се разхождах, видях един едър риж котарак с очите на моя Туфо. Катереше се по едно дърво и гонеше една птичка като истински младо ловец. За момент се замислих дали да не си го взема обратно, но по погледа му разбрах, че на свобода той е по-щастлив.

Той вече не живееше при мен, но бях сигурна, че винаги ще помни как, когато е бил малък, един нежни ръце са го спасили – моите.



# Пробуждането на Гората

(Радостина Няголова)

Някога, много отдавна, имало една тъмна, усойна и мъглива Гора. Тя била много древна и доста странна. Била запечатала в себе си всичко, което е видяла и преживяла. Споменах ли, че е вълшебна? Може би сега е моментът да го кажа. В Гората живеели гноми, елфи и разни други невидими за хората създания. Понякога минавали и хора през нея, но това се случвало много рядко. Те страняли от Гората, заради мъглата, която почти непрекъснато я обгръщала. Тази мъгла не била обикновена. Много феи кръжали във въздуха над Гората и пеели една и съща приспивна песен, която предизвиквала образуването на мъглата. Феите били много старателни и усърдно вършели своята работа, при това с огромно удоволствие. Никога не се уморявали, никога не им омръзвало да вършат едно и също нещо. Гората се сприятеллила с тях и понякога дори песента я унасяла, но тя внимавала да не заспи, защото знаела, че нещо ще се случи и не искала да го изпусне.

Един ден, който с нищо не се отличавал от другите, един пътник наближил Гората и навлязъл в нея, без да изпитва страх. Това ѝ се сторило необичайно и тя започнала да го наблюдава с интерес. Човекът знаел дори пътя в Гората, не се лутал, както другите хора, които минавали оттам. Тъмнината и мъглата не го плашели. Гората си помислила, че може да е идвал и преди. Помъчила се да си спомни дали случайно не го е виждала вече, но не

успяла. Човекът вървял право в центъра на Гората. Никой до този момент не бил стъпвал там. Тази пътека била толкова добре укрита, че само елфите, гномите, феите и другите природни създания я познавали. Гората се чудела на смелостта на човека. Тя знаела, че това, което щяло да се случи имало нещо общо с мястото, към което той се бил запътил.

Човекът стигнал до това място и спрял. Видял една полянка, обляна цялата в светлина. Видението било поразяващо сред непрогледната мъгла наоколо. Той обходил мястото. Изчислявал нещо и накрая се спрял насред полянката. Човекът започнал да прави различни движения с ръцете си във въздуха, сякаш дърпал конците. На Гората това ѝ се сторило доста необичайно, но феите знаели, че във въздуха има невидими златни нишки, които те, също както човека, можели виждали. Те забелязали, че човекът събрал един голям сноп от златни нишки, чийто край се губел в пространството. Когато наброил толкова, колкото искал, престанал да събира повече и започнал да ги подрежда. Тогава задърпал нишките и те се превърнали в струни. Всяка от тях издавала вълшебен нежен звук, като че ли идвал от друга вселена. Започнал да свири на тези нишки. Гората не виждала струните, но чувала прекрасния звук, който издавали, и усетила как той я променя. Започнала да пулсира като сърце. А феите още щом чули мелодията, спрели да пеят своята песен. Така мъглата започнала да се разсейва. Феите също започнали да свирят на останалите златни нишки, които не били включени в музикалния инструмент на човека. Гората започнала да се преобразява. След като мъглата се разнесла напълно, слънцето озарило всичко.

Горските обитатели също следели случката. Докато човекът свирел, от земята, пред наредените струни, поникнало едно зелено растение. То започнало да расте под звуците на музиката, разливаща се наоколо. Като пораснало донякъде, се

появила пъпка на цвете. Всички обитатели на Гората и самата тя започнали да наблюдават чудното цвете. Гората не го познавала, но имала странното усещане, че го обича. Преобразяването, което било започнало с нея било свързано и с цветето. То растяло, а пъпката обещавала да бъде в розов цвят. Листенцата на цвета излъчвали жива светлина. Музиката продължавала да звучи и те започнали да се отварят. Цветето сияело в розова светлина и пулсирало заедно с Гората. Когато цялото се разлистило, било толкова неземно кра-

ливо цялата Гора и я преобразило по такъв начин, че самата тя не можела да се познае. Гледала се и не вярвала на очите си, че това е именно тя - същата Гора. Разбрала, че досега е била много стара и тромава. Животът в нея течал бавно и мудно. Тя често заспивала. А сега била млада, жизнена, свободна и лека. Изпитвала толкова любов към всичко, че тази любов покълвала и у другите. Гората станала парченце жива любов. Това, което очаквала от толкова време, се случило. Но преобразяването надминало дори и най-



Димана Медарска, 10 год., ателие "Колорит"

сиво, изпълнено с ослепителна светлина и любов, че дъхът на всички, които го наблюдавали, спирал за миг.

Музиката продължавала да звучи. От розовата светлина на цветето, незнайно как, се появило едно красиво момиченце. То било голямо на ръст, колкото човешките момиченца. Човекът, който наблюдавал всичко и свирел, до този момент не променял сериозното си изражение, но когато момиченцето излязло от цветето, той се усмихнал и я назовал: Айя. Името ѝ означавало „Божествена любов“. Момиченцето също се усмихнало и започнало да тича из Гората. Където минавало, всичко се променяло, всичко засиявало. То обико-

сметите ѝ мечти. Тя се родила отново. Красота, музика, нежност, лекота, полъх били нейните нови одежди. Пробуждането на душата ѝ я подготвяло към Новия път, който се разкривал пред нея.

Приказката все още няма край. Може всеки да помечтае и да я довърши в съзвучие с музиката, която излъчва душата му.

Приказката допиши,  
край ѝ ти сложи!



# ТРИ ДЕНА В КАРЛИКАНИЯ

Владимир Артурович Льовшин

на децата  
за  
математиката



Това е първата книга от забележителния цикъл книги за Нуличка, Таня, Олег и Сева. На тези, които никога не са чували за книгите на Владимир Артурович Льовшин, казвам: написаното от него (понякога в съавторство с Ем. Александрова) – е нещо между приключенска литература и учебник. Ако вие искате да събудите интереса си към математиката, геометрията, астрономията – прочетете тези книги. За Нуличка са най-увлекателни.

## Ден първи

На път!

– Кой от вас е бил в Карликания? – попитах аз.

Децата учудено се спогледаха.

– Какво е Карликания?

– Къде се намира тя?

– Кой живее там?...

Аз вдигнах ръка – децата млъкнаха.

– Значи, никой от вас не е бил в Карликания?... Жалко. Карликания е много интересна страна. Аз съм обходил тази страна надлъж и нашир, сприятелих се с всички нейни жители и непрекъснато си пиша с тях.

Децата слушаха изумени.

– Искате ли да дойдете с мене в Карликания? – попитах аз.

– Разбира се, че искаме!

– Водете ни в Карликания!

– Ще ви заведа – отговорих аз.

– Веднага ли?

– Може и веднага. Само трябва да знаете, че походът няма да е лек.

– Още по-добре, – заяви Сева. – Аз веднага ще си приготвя раницата: четка за зъби – първо, кърпа за ръце – второ, канче – трето... Изобицо, като за туристически поход. Правилно ли разбрах?

– Не, не си разбрал правилно – отговорих аз. – Никакъв сапун, никаква четка за зъби. Карликания е много особена страна. Там и вода даже няма.

– Как тогава се мият? – разпери ръце Таня. – Нима ходят мръсни?

– Не, защо пък – възразих аз – жителите на Карликания се мият... с гумички, с обикновени ученически гумички за молив.

Децата се засмяха.

– Трябва да опитаме – каза Сева.

– А как им казват на тези чудаци?

– След като живеят в Карликания, те се наричат карликанци – отговорих аз.

– Е, хубаво – не се предаваше Таня. – Нека карликанците да се мият с гумички.

Нека. А какво пият, след като нямат вода?

– Сигурно кафе или какао – отбеляза Сева.



– Как така какао! – възрази Таня. – Какао без вода не може да се свари.  
 – Зная! – зарадва се Сева. – Те пият сок от моркови.  
 – Не обичам сок от моркови – намръщи се Таня. – Сокът от грозде е по-вкусен.  
 Карликаниците пият сок от грозде.  
 – Не, деца – намесих се аз. – За нищо на света няма да отгатнете какво пият карликаниците вместо вода.  
 – Мастило! – изпусна се Сева и сам се изплаши от собственото си остроумие.  
 Всички пак се засмяха.  
 – Но ти позна – казах аз. – Карликаниците наистина пият мастило.  
 – Синьо или червено? – важно попита Сева, доволен от смеха си.  
 – И синьо, и червено – отговорих аз. – И зелено, и лилаво. А ако няма мастило, карликаниците пият боя.  
 – Как така? – недоумяваше Таня. – Нали не можеш да направиш мастило без вода.



Йоанна Рангелова, 9 год., ателие "Колорит"

– Мастилото го получават готово – отговорих аз. – От друга страна.  
 – От Мастилия! – победоносно добави Сева.  
 – Остави тези глупости! – прекъсна го Таня. – В Карликания не обичат това.  
 Така ние се готвехме за похода. Заедно с мене тръгнаха трима: Таня, Сева и Олег. Олег, както забелязахте, през всичкото това време не каза нито дума. Той беше много мълчалив. Затова пък, ако кажеше нещо, то винаги беше на място и винаги беше правилно. На него така му и казваха – Олег Многознайкото. Затова пък Сева – той никога не си затваряше устата, даже когато беше сам. На улицата четеше на глас табелите, разговаряше с кучетата, които срещаше, че и сам със себе си, за което често си патеше от Таня. А Таня беше най-добрата ученичка в класа, затова и малко се правеше на важна.

/продължава в следващия брой/



*В този брой на списанието ще ви представим Огъня като основен елемент, изграждащ света около нас. Ето как присъства Огънят в някои предания и легенди:*



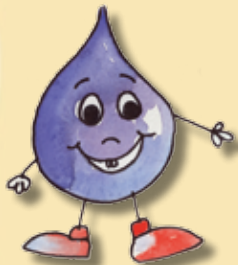
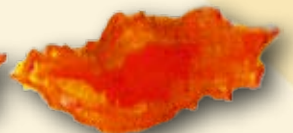
В легендите за Огъня се срещат три момента: когато хората изобщо не са го познавали, когато са се научили да го използват и когато са започнали да го добиват. Олицетворението на Огъня и преклонението пред него несъмнено идват от възприемането му като спътник и помощник на човека, като пречистваща сила и като опасна стихия, и като символ на домашното огнище и покровител на семейството.

Огънят е този, който отличава човека от животинското царство. Често в легендите за Огъня присъства сюжетът за това как някакво същество го открадва от притежателя му и го дава на хората.

В едно австралийско предание се казва, че много отдавна единственият притежател на Огъня било едно зверче, наречено бандикут\*, което щателно го пазело от всички и не се разделяло никога с тлеещото въгленче. Другите животни се събрали на съвет да мислят как да му

отнемат Огъня. С тази задача се заел гълъбът, който неочаквано нападнал бандикута, но зверчето, за да му попречи, хвърлило въгленчето в реката. Соколът, който летял в момента над нея, хванал въгленчето във въздуха и го запратил на отсрещния бряг. От въгленчето обаче се запалила сухата трева и хората разбрали каква сила се крие в огъня.

В древногръцките легенди боговете на Олимп ревниво пазели Огъня за себе си, но героят Прометей го отнема от тях и го дава на хората, за което бил жестоко наказан.



*А някои от вас си представят Огъня така:*

*\*Бандикутът е австралийски торбест бозайник с размерите на заек*

*Рисулка на Жар-птица от Златина Трифонова*



# ОГЪН

Жар-птица в приказките на славянските народи е вълшебна птица с многоцветни, сияещи като огън пера. Тя обитава короната на

Световното дърво (символ на подредения свят) и е вестител на божествената воля, тъй като има способност да се движи между света на боговете и света на хората. Огнената птица охранява и плода на живота — златната ябълка, която расте по клоните на Дървото.

Хората вярвали, че Жар-птица може да се преражда. При смъртта си тя се превръщала в пепел, а след това отново се възраждала от пепелта.



Дигитална рисунка на Нора Хамзе – „Огненото момиче”

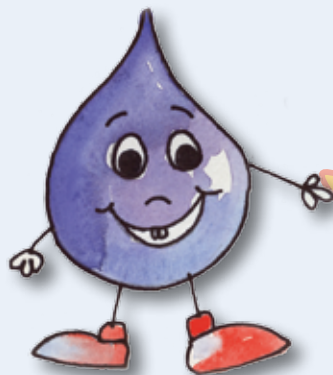


*Знаете ли, че:*

Огънят дава светлина и топлина, той е част от живота на нашата Вселена.

- Вселената ни е едно голямо пространство от прах, газ, звезди, облаци, галактики, и живот. Далечни светове, чакащи да бъдат изследвани от бъдещи изследователи като вас.
- Слънцето е средна жълта звезда, родена в голям облак от газ и прах и е на около 5 милиарда години. Слънцето предоставя цялата енергия, необходима за поддържане живота на Земята.
- Можете да си представите Слънчевата система като жилищен квартал, в който живеем. Този квартал е пълен с планети, спътници, астероиди, комети, малки планети, както и много други вълнуващи обекти.
- Подобно на всички останали планети в нашата Слънчева система, Земята се върти около Слънцето.
- Повърхността на Слънцето е много по-хладна от неговата атмосфера.
- Звездите се люшкат, а някои от тях се въртят като пумпалци.
- Слънцето пулсира в резултат на силни слънчеви сигнални ракети, които се стрелкат от неговата повърхност като големи факли и избухват в пространството.
- Когато повърхността на Слънцето „избухне” и силен поток от светлина се насочи към Земята, тогава може да се наблюдава в Северните ширини грандиозно светлинно шоу.

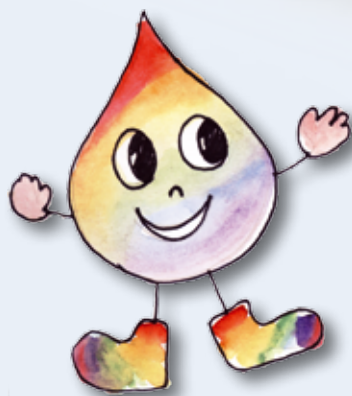
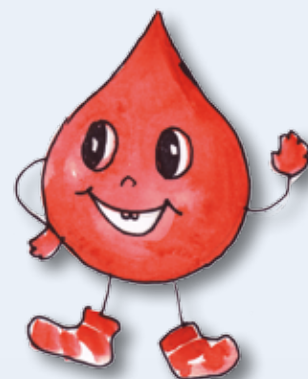
# СИЛАТА НА КАПЧИЦА



Мили приятели, сега ще запозная с някои от моите сестрички и техните скрити сили и способности. Сигурно не предполагате колко силна може да бъде една капка? Колко много неща може да извърши и колко тайни крие в себе си?

## *Капчица кръв*

Тя съдържа в себе си от 7 000 до 25 000 бели кръвни клетки, които са "стражите" в човешкото тяло и не допускат чужди клетки и вируси да живеят в нас. Освен това тя съдържа в себе си 100000 червени кръвни клетки, които пренасят кислорода от белите дробове до всички клетки на тялото!



## *Капчица роса*

Кое е това, което най-чисто отразява слънчевия спектър? Кое краси всеки лист и цвят с брилянти? Това е малката росна капка - жителната росна капка, която пречупва слънчевите лъчи и ни показва невидимите цветове на дъгата... В нейната чистота цветята отразяват своята красота...

## *Капчица розово масло*

За получаването на една капка розово масло са необходими около 30 рози! Само една капка е достатъчна да се направи лекарство за лекуване на множество заболявания и да се подобри настроението на човека!



С дъх на здравец ни посреща дворът в традиционната българска къща. Здравецът е едновременно ароматно цвете и лековита билка. Символ е на здравето и здравето начало във всичко. Ако искате да сте здрави и бодри, отглеждайте здравец.

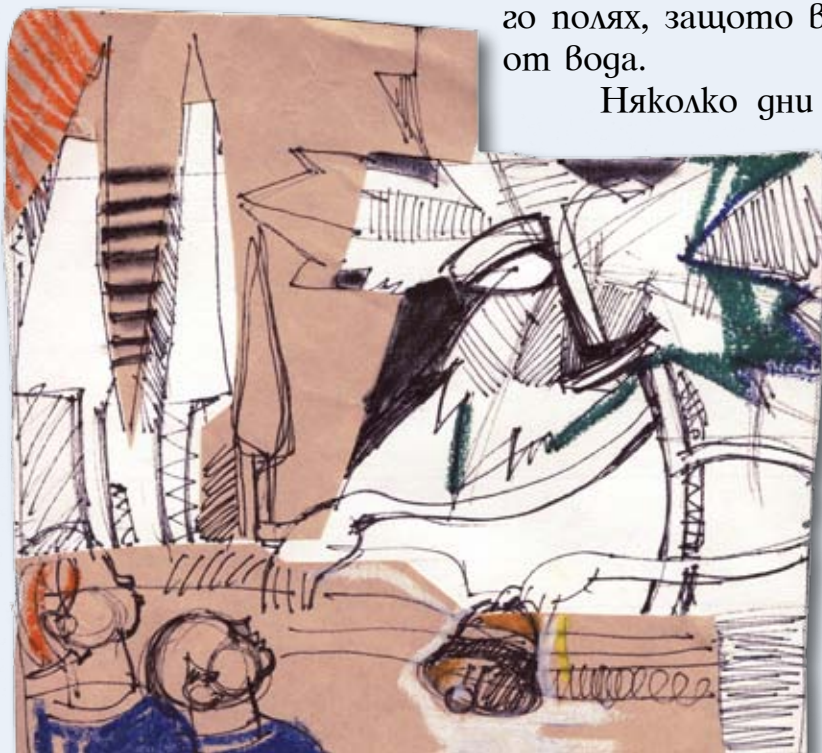
В рубриката „Градинарски опити“ ви описваме как да направите това.

## Какво се случи с едно коренче здравец или

### как да отгледаме здравец в домашни условия

Веднъж през май една жена ми подари коренче рогопски здравец с пожеланието да го отгледам. Много се зарадвах и отидох в градината на двора. Намерих подходящо местенце, под сянката на един орех, и с лъжица изкопах малка дупчица, но достатъчна, за да побере коренчетата на растението. След това внимателно поставих коренчето в дупката, придържайки стъбълцето с пръсти. Накрая покрих коренчето с пръст и го полях, защото всяко живо същество има нужда от вода.

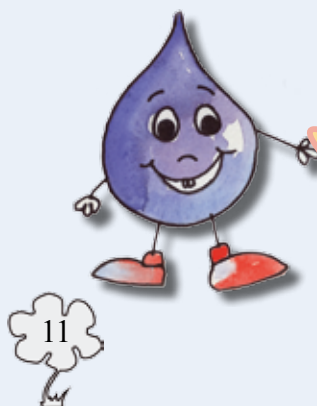
Няколко дни по-късно видях, че листенцата на здравеца са започнали да пожълтяват и много се притесних. Попитах родителите си защо това се случва и те ми отговориха, че на растението просто му трябва време да свикне. В началото не им повярвах, но след известно време жълтите листа паднаха и на тяхно място излязоха нови. Макар че новите листа бяха по-малки от старите, здравецът се справи, преживя кризата и сега гордо стои в градината, сякаш е нейният цар.



Колаж на Тина Хамзе

Белослава Генова

- здравецът не е капризен, вирее и на слънце, и на сянка
- здравецът обича водата, поливайте го често



„Здравецът зелен,  
лилав пременен,  
кани вас, деца,  
на поляната сега.  
С цяло гърло вика:  
„Болестите въл!  
Искам смях и звъл!“



За твоя роден край  
с любов ни разкажи  
и българска искра  
в сърцето си носи!



## Троянски импресии



Сгушен в пазвата на Стара планина, Троян тупти с ритъма на сърцето ѝ, отмерва пулса ѝ, вдишва въздуха ѝ, къпе се във водите ѝ, за да запази вечно свежестта и неповторимия си чар. Далеч от шумотевицата, суматохата, „зловещото“ замърсяване, хроничната умора от кухото напрежение, т. е. от всички задължителни „аксесоари“ на съвременната цивилизация, планинската перла омагьосва времето, сливайки в едно минало, сегашно и бъдеще, за да си осигури вечност – място в безкрая и безвремието. Далечната история на града се корени в епохата на палеолита, преминава през бронзовата епоха с тракийското заселничество по тези земи и по гревноримския път Вия Траяна, свързващ Дунав с Бяло море още през 1-2 в. от н. е., за да се превърне във вечно млада, актуална история, простряла криле и в бъдещето, предопределила го.

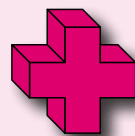
В тази, сякаш осветена от респекта към многообещаващото и многозвучно минало, както и към културните традиции, атмосфера се ражда изкуството – и то достоен спътник на вечността, избавление за изнурените ни, огрубели и пресъхнали души. Толкова много вечност в едно малко

градче! През първата половина на 19 в. в Троян процъфтяват занаятите, сред които водещо е гърнчарството, което създава уникалната и до днес керамична школа. Несравнимият по своята оригиналност музей на народните художествени занаяти и приложните изкуства, се намира в центъра на града и ни предлага своите изключителни произведения: керамика, дърворезби, иконопис, металопластики, народно облекло и художествен текстил. Най-старите експонати датират от 9-10 в. пр. н. е. и представляват предмети от Тракийския некропол, открит до Троян.

Преизпълнени с история и изкуство, вероятно бихме потърсили уединение и покой в обиталището на Духа, за да ги преосмислим, да ги оценим с друг поглед и да потърсим родството им с Духа. Тогава ще потънем в обаятията на Троянския манастир „Успение Богородично“ – в околностите на Троян. Пречистени и помъдрели, можем да поскитаме безцелно из живописните улички, да помечтаем и разбираме се да порисуваме в самозабрава – да извлечем незримото, съкровено-интимното, непристъпното за тълпите от посетители. Разбивайки атрактивните схеми, имаме шанса да преоткрием „невидимия“ град. И успяваме...

Тина Хамзе

# Домашен ветеринар



*Вместо „Докторе, кажи...“  
Изворчето отгърни и  
съветите ни приложи...*



## Съвети за спасяване на бебета-котенца, останали без майка

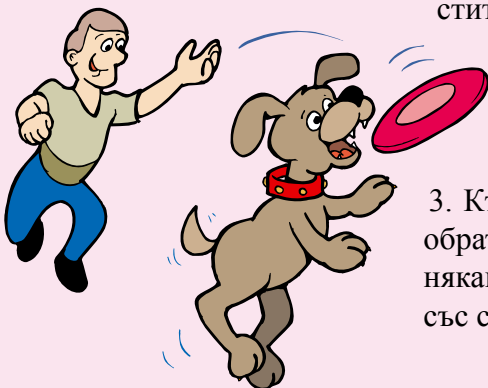
1. Трябва да сте напълно убедени, че котето няма майка, че тя е умряла или изчезнала.
2. Трябва да разберете на каква възраст е котето – ако е сляпо, значи е на по-малко от две седмици, ако е прогледнало, но не може да лочи, значи е на възраст от две седмици до един месец.
3. Тогава купете специален беберон за котета или вземете спринцовка без игла, или капкомер, за да може да храните котето.
4. Такова малко котенце се храни със специално сухо мляко за новородени котета, което можете да намерите във ветеринарните аптеки и да разтворите с вода, в най-краен случай с прясно мляко, но в никакъв случай с айрян!
5. Ако котето е до две седмици, трябва да го храните през два часа и денем, и нощем, но ако е над две седмици – само денем, през два часа.
6. Ако котето е на възраст до две седмици, то не може да пишка и ака само – вземете едно памуче, натопете го в топла вода и масажирайте коремчето му.
7. Ако времето е хладно, сложете до котенцето бутилка с гореща вода, за да се сгуши до нея, като сменяте водата, когато тя изстине.
8. Когато котето стане на около месец, то трябва да се захрани. Най-добрият начин е следният - взимаме малко гранулки, счукваме ги в хаванче, докато станат на прах и ги разтваряме в млякото.

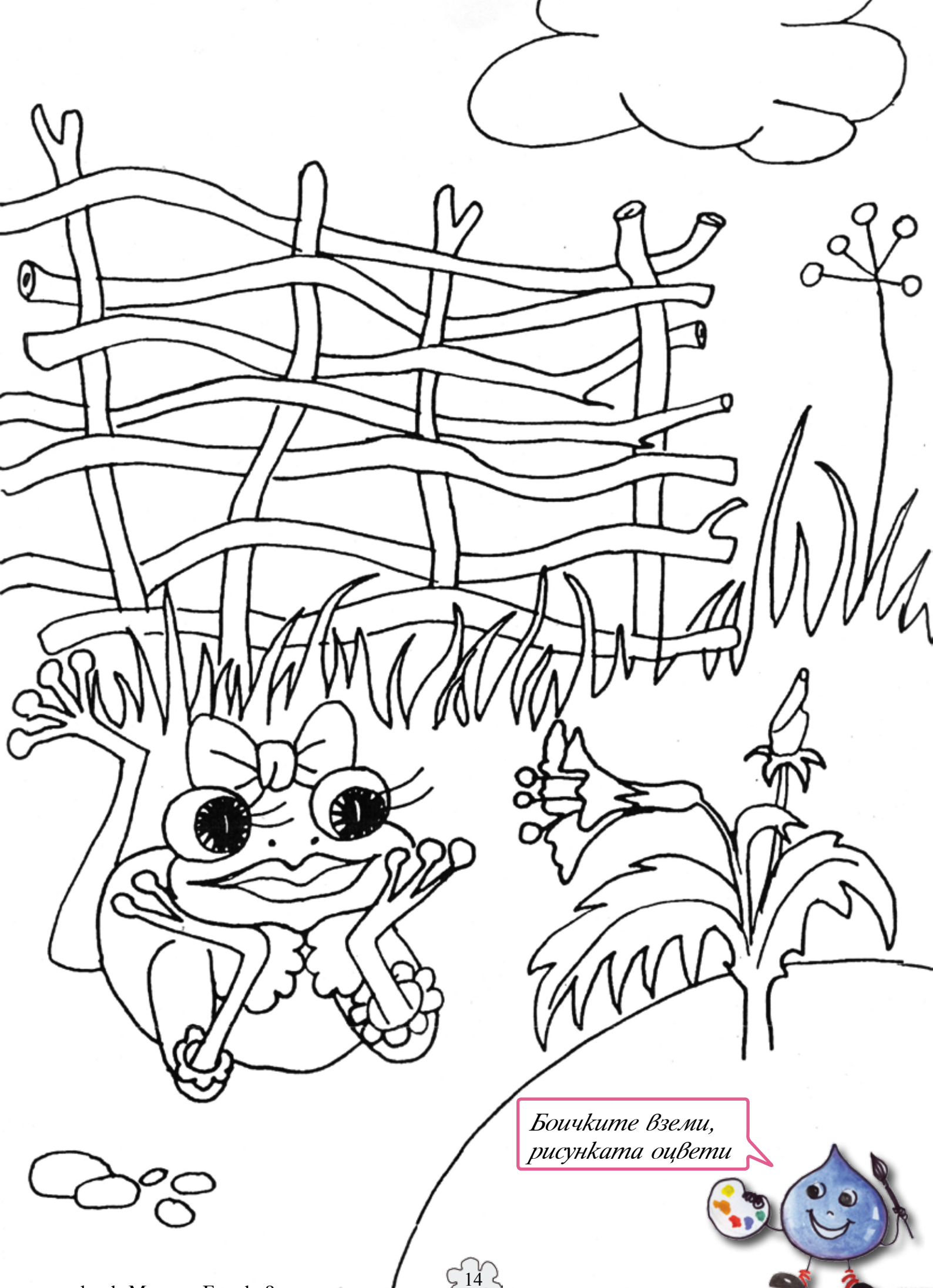


*Ето едно току-що спасено  
коте, останало сираче на  
улицата, което се чувства  
уютно в новия си дом!*

## Нещо практично, когато разхождане кучето си навън:

1. През лятото преглеждайте лапичките на кучето след разходка, между пръстите е възможно да се вмъкне досаден осил (суха трева, която прилича на житен клас), а това е опасно, ако не го откриете на време, предизвиква рани.
2. Когато времето е горещо, носете навън съд и вода и давайте на кучето си да пие, то ожаднява бързо и не трябва да се обезводнява.
3. Кърлежите се отстраняват лесно с пинсета, като я завъртите в посока, обратна на часовниковата стрелка. Преди това може да намажете кърлежа с някаква мазнина, когато се впият в кожата на животното, кърлежите дишат със своите дупета, а с мазнината вие ще им попречите да дишат.





*Боичките вземи,  
рисунката оцвети*

На Капцица пиши, с разказ,  
стихче и рисунка я зарадвай ти!



## КАТЕРИЧКА

Катеричка Рунтавелка  
отишла да си купи зелка.  
Кумчо Вълчо я срещнал в гората  
и тя заплакала, горката.  
Тръгнала за черни очила,  
но попаднала на безстопанствена торба.  
В нейна чест набрала гъхави цветя,  
но се спънала в калта  
и от яд захвърлила цветя, торба  
и мисълта за очила.

Нора Хамзе



диг. рисунка "Джузепе" на Нора Хамзе

## РИБОЛОВ

„Ало, ало, тук съм аз,  
а отсреща кой е?“  
Весело зовеш ме в ранен час,  
телефонче, мое!

Мама ли ме търси пак  
да попита що и как –  
рибата дали кълве,  
няма ни от часове.

„Ало, мамо, да..., кълве,  
уловихме с тати две.“  
В кофичката плахо плуват,  
но унили са и не лудуват.

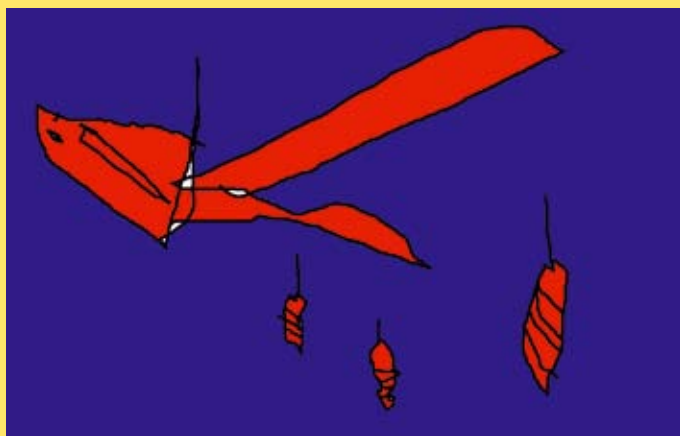
Ще ги върнем в реката -  
Как подскачат ми в ръката!  
Там, до своите сестрички,  
да се стрелкат като волни птички!

Вече с тати сме в колата,  
Нищо, че сме без улов.  
Весело е на душата –  
туй се казва – риболов!

Цветана Бъчева



диг. рисунка "Приятели" на Нора Хамзе



диг. рисунка "Падаща птица" на Йосиф Хамзе

*Продължаваме с представянето на отличните  
рисунки от конкурса на сп. "Изворче" бр. 7*



Илия Герджиков, 8 год.



Димитър Герджиков, 9 год.



Калоян Цуцуманов, 9 год.



Дарина Котова, 6 год.



Полина Коларова, 4 год.



Кристина Коларова, 6 год.

**Цена:** 1,80 лв.